

[Bertel Dahlgaard.]

men jeg håber, at den højtærede formand vil se det som et udtryk netop for min tilid til ham, når jeg anråber ham om at bruge sin myndighed til at få plan og stil over den danske finanslovdebats form.

Alfred Jensen: Også jeg vil tilslutte mig ønsket om, at kommende finanslovdebatter bliver mere koncentrerede. Det er ret utilfredsstillende, at debatten strækker sig over en så lang periode, som vi har oplevet i år. Det forekommer mig ikke, at der er kommet særlig meget frem under finanslovdebatten her. Det er kun få talere, der har haft ordet, og det er væsentligt de samme problemer, som har været berørt i ordførertalerne, men dog mener jeg, at selvom debatten har været spredt, kortvarig og egentlig ikke sprængfyldt med nye tanker og indlæg, så har den alligevel tjent til at skabe klaring, jeg kan måske sige en vis klaring.

Det finanslovsforslag, der blev fremsat af regeringen, er blevet modtaget med tilfredshed af de tidligere regeringspartier. Det kom til udtryk, da ordførerne for venstre og det konservative folkeparti havde ordet i første omgang, men det er også kommet til udtryk i dag. Der er almindelig tilfredshed med det, der står i finanslovsforslaget, og med de ord, der er sagt her i tinget, men der er nogen bekymring over de udtalelser, finansministeren og andre medlemmer af regeringspartiet fremsætter udenfor det høje ting. Det forstår man godt, fordi der savnes en vis harmoni mellem det, der siges her, og det, der siges udenfor. Men det er rigtigt, at man måtte få et indtryk af samstemmighed, når man hørte de to tidligere regeringspartiers ordføreres udtalelser og finansministerens replicerende udtalelser her forleden.

Der er enighed om, at den højtærede finansminister har holdt den samme tone ved fremsættelsen af finanslovsforslaget, som den tidligere regering gjorde; der er enighed om, at man skal søge at holde forbruget nede, og jeg bemærkede mig, hvor omstændeligt og vagt de to partiers ordførere talte om, at der endelig måtte etableres en pause i reformerne. Jeg forstår det sådan, at finansministeren ikke frivilligt fraviger den nedskæringslinie, der er

nedlagt i finanslovsforslaget, og det gør jeg, bl. a. fordi han overhovedet ikke omtalte de ting, jeg fremdrog, da jeg havde ordet i første omgang, og det var dog temmelig væsentlige ting: manglerne ved hospitalsvæsenet, katastrofale skoleforhold, de utilstrækkelige tilskud til videnskaben samt ungdommens formål, uddannelse og sport. Det, jeg nævnte om beskæftigelsen, kan heller ikke siges at være uden interesse: hvad man ville gøre for at sikre, at der blev mere arbejde, end der tilsyneladende måtte komme fremefter. Der blev heller ikke fra ministerens side knyttet bemærkninger til mine udtalelser om militærudgifterne, end ikke da jeg nævnte, at det var en stor skuffelse, at det, der var stillet i udsigt for det kommende år med hensyn til udgifter til militæret, ikke blev holdt.

Ministeren talte i september måned om, at regeringen ville bestræbe sig for at holde de militære udgifter indenfor den ramme, man havde i år, nemlig 940 mill. kr., men ikke desto mindre møder man med et forslag på 980 mill. kr. Alt det havde ministeren intet at bemærke til. Nu er tavshed naturligvis også et svar, og jeg er heller ikke i tvivl om, at de bemærkninger, ministeren har fremsat på anden måde angående kommende udgiftsforøgelser, også var en art svar til mig. Han takkede for tilslutningen til, at der skal spares, og gav udtryk for, at det ofte gør ondt at skulle holde de løfter, man har givet. Nu ved jeg ikke, om det just var til de to tidligere regeringspartier, denne formaning var henvendt, men den blev i hvert fald fremsat. Det vil sige, at alle ude i landet, der håber på en ny reformperiode i dansk politik, ikke, hvis det står til regeringen, skal gøre sig forhåbning om, at en sådan kommer. Jeg tror, at alle de, der regner med reformer og forbedringer på de kulturelle og sociale områder, f. eks. en folkepensionsordning, kan kigge i vejviseren efter forbedringer. Jeg sagde udtrykkeligt, at hvis det stod til regeringen, ville der ikke komme sådanne forbedringer. Det siger jeg, fordi jeg har den opfattelse, at den indstilling, regeringen har, ikke deles af de mange hundredtusinde arbejdere og småkårsfolk. De er ikke indforstået med den linie, man følger i finanslovsforslaget, og som betyder en videreførelse af ned-